



І С Т И Н И

ДЖЕЙН  
ОСТЕН



МЕНСФІЛД-ПАРК

Роман

Харків  
«ФОЛІО»

2018



### *Розділ перший*

Років тридцять тому міс Марії Уорд із Хантінгтону, що мала всього якихось сім тисяч фунтів, пощастило зачарувати сера Томаса Бертрама з Менсфілд-парку, що у графстві Нортгемптон, і таким чином здобути шляхетне звання дружини баронета, а також усі ті переваги та їхні наслідки, які дає прекрасний дім та чималий річний прибуток. Увесь Хантінгтон був у захваті від такої блискучої партії; а її дядько, адвокат, до того ж зробив усе можливе, щоб у неї ніби як стало на три тисячі фунтів менше, ніж належить мати нареченій вельможної особи. Вона мала двох сестер, яких могла б ошчасливити своїм успіхом; і дехто з їхнього оточення — ті, хто вважав, що старша міс Уорд і міс Френсіс не гірші на вроду за міс Марію, — впевнено пророкували їм такий само вдалий шлюб. Але, звичайно ж, заможних чоловіків на світі не так багато, як гарненьких дівчат, що на них заслуговують. Міс Уорд через шість років була змушена побратися з приятелем її зятя, превелебним містером Норрісом, прибуток якого був вельми скромним; а міс Френсіс пощастило ще менше. Шлюб міс Уорд насправді виявився не таким уже й жалюгідним; сер Томас допоміг своєму приятелеві отримати посаду священника в Менсфілдській пара-

фії, і містер та місіс Норріс почали своє подружнє життя з річним капіталом майже в тисячу фунтів. А міс Френсіс ви-йшла заміж просто з бажання дозволити своїм родичам — і треба сказати, що це бажання справдилося якнайкраще, бо її обранцем був флотський лейтенант без освіти, без капіталу і без зв'язків. Більш невдалого вибору годі було знайти. Сер Томас Бертрам — із принципів, що важили для нього не менше, ніж власна гордість, а також із великодушного прагнення чинити добро всім своїм близьким і бачити їх надійно влаштованими в житті — був би радий допомогти сестрі леді Бертрам; але професія її чоловіка була такою, що навряд чи він міг стати йому в нагоді; і не встиг він віднайти інший спосіб допомогти своїм родичам, як усі стосунки між сестрами було повністю розірвано. То стало природним наслідком такої поведінки з обох боків, яку майже завжди спричиняє невдале заміжжя. Щоб уникнути небажаних нарікань, місіс Прайс написала родичам про свій шлюб тільки після того, як відбулося вінчання. Леді Бертрам, жінка дуже спокійна, легкої та безтурботної вдачі, ладна була залишити сестру у спокої і більше не перейматися її клопотами; та місіс Норріс, неспокійна душа, змогла вгамуватися лише тоді, коли написала Фанні довгого листа, у якому засуджувала її нерозважливу поведінку й віщувала їй усілякі можливі лиха. Місіс Прайс, у свою чергу, була скривджена і розлючена, і її відповідь, сповнена гіркої образи на обох сестер і таких зневажливих висловлювань на адресу сера Бертрама, що місіс Норріс просто не могла їх не розголосити, надовго поклала край будь-яким стосункам між ними.

Вони жили так далеко одна від одної і перебували в такому різному товаристві, що протягом наступних одинадцяти років майже не отримували звісток одна про одну; тому сер Томас був украй здивований, коли міс Норріс раптом бундючно сповістила їх — як вона це робила час від часу — про те, що у Фанні знову народилася дитина. Але наприкінці цих одинадцяти років місіс Прайс більш не могла дозволити собі плекати почуття скривдженої гордості чи нехтувати родинними зв'язками, які могли б їй хоч якось зарадити. Велика сім'я, що невпинно зростала, чоловік, нездатний ні до якого діла і завжди радий випити у веселій компанії, і прибутки, надто скромні для задоволення всіх потреб, змусили її згадати про близьких, яких вона так легковажно відцуралася; вона написала леді Бертрам листа, з якого було зрозуміло, що її каюття й розпука такі щирі, дітей так багато, а всього іншого так бракує, — і лист, звісно ж, схилив їх до примирення. Місіс Прайс невдовзі мала народжувати вдев'яте; і, поскаржившись на цю обставину та попросивши рідних опікуватися її майбутньою дитиною, вона не приховала від них, як багато важитиме їхня допомога для тих її вісьмох дітей, що вже живуть на світі. Старший, десятирічний хлопчик, гарненький і кмітливий, мріє подорожувати; та що ж вона може для нього зробити? Можливо, він колись прислужився б серові Томасу, у зв'язку з його власністю у Вест-Індії? Його вдовольнила б і найдрібніша посада. А якої думки сер Томас щодо Вулвіча? Чи краще відправити хлопчика на Схід?

Лист дав результат: він поновив мир і злагоду. Сер Томас переказав дружні поради й обіцянки, леді Бертрам надіслала гроші та дитячу білизну, а місіс Норріс писала листи.

Такими були перші наслідки; але не минуло й року, як від свого звернення до родичів місіс Прайс отримала ще більшу втіху. Місіс Норріс часто казала, що їй ніяк не йде з голови бідолашна сестра та її родина; і, хоч скільки вони вже для неї зробили, а все-таки їй і досі потрібна поміч; зрештою, слід було б звільнити її від тягаря клопотів і збитків, пов'язаних хоча б з одним із її дітей.

— А що, як ми подбаємо про її старшу дівчинку, їй зараз дев'ять років, — цей вік потребує більшої уваги, ніж може їй приділити її бідолашна матуся! Клопоти й витрати, яких ми зазнаємо, — ніщо в порівнянні з великодушністю такого вчинку!

Леді Бертрам одразу ж погодилася.

— Як на мене, краще й не буває, — сказала вона. — Треба когось послати по дівчинку.

Сер Томас не міг дати такої ж миттєвої згоди. Він зволікав і вагався: це справа серйозна, казав він; дівчинка, що отримує належне виховання, мусить бути і належним чином забезпечена, а інакше вони скоять не добродійство, а справжнє зло, розлучивши її з сім'єю. Він думав про своїх чотирьох дітей, про двох синів і, між іншим, про кохання, що часом зароджується між кузенами та кузинами; але, щойно він почав обережно викладати свої міркування, як місіс Норріс перервала його, відповівши одразу на всі заперечення, висловлені і приховані.